

KOMENDANT GŁÓWNY POLICJI

Warszawa, 10 lipca 2018 r.

03980200068481
RPW/21286/2018 P
2018-07-13

Gm-704/18

KANCELARIA SENATU
Kancelaria Ogólna

13. 07. 2018

nr RPW 21286/2018 P

(18)

Pan Stanisław KARCZEWSKI

**MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

szanowny Panie Marszałku,

W związku z pismem z dnia 8 czerwca 2018 r. nr BPS/043-61-1757-KWPK/18 dotyczącym oświadczenia Senatora RP Grzegorza Peczkisa w sprawie skargi złożonej przez Panią A D informuję, że czynności mające na celu wyjaśnienie przedmiotowej sprawy przeprowadzili policjanci Komendy Wojewódzkiej Policji w Opolu, natomiast funkcjonariusze Komendy Wojewódzkiej Policji w Katowicach oraz jednostek jej podległych nie wykonywali czynności w tej sprawie.

Jednocześnie informuję, że poleciłem Dyrektorowi Biura Kryminalnego Komendy Głównej Policji dokonanie oceny prawidłowości prowadzonych w przedmiotowej sprawie postępowań.

Załącznik 2

- 1) Pismo Komendanta Wojewódzkiego Policji w Opolu z dn. 9.07.2018 r. l.dz. KR.NK.0151.74.2018
- 2) Pismo Komendanta Wojewódzkiego Policji w Katowicach z dn. 28.06.2018 r. l.dz. IP-1292-109/1773/2018

uzupełniłem uzasadnienie,

nadinsp. dr Jarosław SZYMCZYK

KOMENDANT WOJEWÓDZKI POLICJI
W OPOLU

KR.NK.0151.74.2018

Opole, 3 lipca 2018 r.

egz. nr 1

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

za pośrednictwem
Dyrektora Gabinetu
Komendanta Głównego Policji

Po zapoznaniu się z oświadczeniem złożonym przez senatora Grzegorz Peczkisa na 61 posiedzeniu Senatu RP w dniu 7 czerwca 2018 r. oraz załączoną dokumentacją, w szczególności z pismem p. A D przedstawiam swoje stanowisko w tej sprawie.

Komenda Miejska Policji w Opolu prowadzi postępowanie przygotowawcze nr RSD 579/17 pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Opolu 4 Ds. 706/17 w sprawie usiłowania wymuszenia rozbójniczego w kwocie 100.000 zł na M W (obecnym partnerze A D), dokonanego w dniu 3 października 2017 r. w rejonie Centrum Handlowego przez nieznanego mężczyznę przy użyciu groźby zamachu na życie, podczas którego ten nieznaną mężczyznę w towarzystwie znanego M W osobiście A W. zażądał od M W wypłaty 100.000 zł w zamian za upozorowanie śmierci M W, gdyż mężczyzna ten poinformował M W, że nieznaną ludzi otrzymali od B B znanego osobiście M W zlecenie na zabicie M W za kwotę 100.000 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę wypłaty pieniędzy przez M W - tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.”.

W toku postępowania przeprowadzono szereg czynności w tym przesłuchano w charakterze świadka osoby wskazane przez M W, tj: A W., T. K. i N. P. Przeprowadzono oględziny nośnika informacji pendrive dostarczonego przez pokrzywdzonego, który zawierał zapis przeprowadzonej rozmowy M W i A B z w/w osobami. Z przeprowadzonych oględzin w/w rozmów nie wynika, aby ktokolwiek żądał w imieniu B B od M W kwoty 100 000 zł. Były to rozmowy na tematy towarzyskie, przedmiotem rozmowy była również A B, która według w/w rozmówców M W jest osobą, która swoim zachowaniem stwarza konflikty pomiędzy w/w osobami. W toku postępowania w żaden sposób nie potwierdzono roli B B w zdarzeniu, które jest przedmiotem postępowania, on sam osobiście nie kontaktował się z M W w sprawie wskazanej kwoty pieniędzy.

KOMENDANTA GŁÓWNEGO POLICJI

Wpłynęło dn. 2018-07-12

L. dz. G. 113/18 zał. ...

W postępowaniu potwierdzono m.in., że w miejscu zamieszkania M W doszło do awarii monitoringu – jednakże brak jest możliwości ustalenia dokładnej jej przyczyny – rejestrator, który podłączony jest do sieci teleinformatycznej został zainfekowany wirusem - usterka została usunięta. Jak ustalono rejestrator monitoringu został użyty jako koparka kryptowaluty i jego moc obliczeniowa była wykorzystywana do produkcji waluty wirtualnej bitcoin i jak ustalono nie było możliwości, aby ktoś trzeci przejął sygnał z w/w monitoringu i miał podgląd do tego co dzieje się w domu p. W . W toku postępowania przeprowadzono czynności z udziałem A D (B), które weryfikowane są na bieżąco, w tym ustalane są sygnatury postępowań prowadzonych przez jednostki Policji celem ich analizy i ewentualnego wykorzystania w prowadzonym postępowaniu.

W toku prowadzonego postępowania M W zeznał, iż od dnia zgłoszenia, tj. od 03.10.2017 r. nikt nie kontaktował się z nim w sprawie wskazanej kwoty pieniędzy.

Postępowanie, zgodnie z opinią prokuratora nadzorującego, zostanie w lipcu b.r. najprawdopodobniej zakończone wydaniem postanowienia o umorzeniu dochodzenia wobec stwierdzenia braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

W związku z wyżej opisaną sprawą, w dniu 25.10.2017 r., na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. *o ochronie i pomocy dla pokrzywdzonego i świadka* I Z-ca Komendanta Wojewódzkiego Policji w O , insp. A T wydał Zarządzenie nr 13/2017 udzielając środków ochrony i pomocy A B , dwójce jej dzieci oraz M W , w postaci zmiany miejsca pobytu i pomocy finansowej. W toku prowadzonych czynności nie potwierdzono faktów przekazanych przez M W i A A wskazujących na podejmowanie przez B A działania zmierzającego do pobicia czy też podżegania do zabójstwa poszkodowanych oraz ich dzieci. W związku z tym, czynności ochronne zakończono w dniu 02.05.2018 r. Osoby chronione zostały pouczone o możliwości ponownego złożenia wniosku do Komendanta Wojewódzkiego Policji w O w przypadku wystąpienia realnego zagrożenia dla ich życia i zdrowia. Do dnia dzisiejszego nie skorzystali oni z przysługujących im uprawnień. Równoległe do programu ochrony, funkcjonariusze Wydziału Kryminalnego KWP w O , prowadzili w tej sprawie formę pracy operacyjnej nr rej. 82/17. W toku prowadzonych czynności operacyjnych, nie potwierdzono faktów przekazanych przez M W i A B tj. działań zmierzających do pobicia czy też podżegania do zabójstwa.

Komenda Powiatowa Policji w K , na terenie której zamieszkiwali A i B B prowadziła poniższe czynności związane z tymi osobami:

1. WPM.5602.383.2014 zakończone w dn. 15.12.2014r. postanowieniem o odmowie wszczęcia dochodzenia z uwagi na brak znamion czynu zabronionego, tj. art. 17 par. 1 pkt 2 kpk, zatwierdzonej w dn. 17.12.2014r. przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w K . Sprawa dotyczyła słownych gróźb kierowanych przez B . B względem A B w dn. 13.11.2014r. przy al. w K , tj. o występki z art. 190 par. 1 kk.

Niejako lustrzanym pokłosem tego zdarzenia (jedność czasu, miejsca i osób uczestniczących) było postępowanie o sygn. akt RSD.WPM.1917.2014 zakończone w dn. 15.05.2015. skierowaniem aktu oskarżenia (zatwierdzonym przez PPR w dn. 18.05.2015r.), przeciwko A B oskarżonej o spowodowanie średniego uszczerbku na zdrowiu B B, tj. art. 157 par.1 kk oraz zagrożenie mu, tj. art. 190 par. 1 kk.

2. L.dz.IKR.5601.706.2016 – postępowanie sprawdzające w sprawie uprzejmego nękania A B w okresie od 13 do 24 listopada 2016 r. w , przez B B poprzez wykonywanie częstych połączeń i wiadomości sms na telefon pokrzywdzonej, wyzywanie, zagrożenie, odcinanie dostępu do mediów w miejscu zamieszkania, co spowodowało u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszyło jej prywatność. – tj. o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. Zawiadomienie o przestępstwie w powyższej sprawie złożyła w dniu 26 listopada 2016 r. w Komisariacie Policji w K A B. Z treści złożonych przez ww. zeznań wynikało, że zawiadamiająca z B B pozostawała w związku konkubenckim, w trakcie którego zamieszkiwali wspólnie w domu w m. . Później dom został podzielony na dwie części do których prowadziły osobne wejścia. Według stanowiska zawiadamiającej powodem tego miał być fakt znęcania się B B, co było przedmiotem innego postępowania zakończonego decyzją o umorzeniu z uwagi na odmowę składania przez A B zeznań. W okresie od 4 listopada 2016 r. B B przebywał w szpitalu w K (bdb) gdzie miał przeprowadzany zabieg operacyjny, w okresie od 13 listopada 2016 r. w trakcie zainspirowanej przez siebie rozmowy telefonicznej miał grozić zawiadamiającej pozbawieniem życia i słownie ją obrażał, takie połączenia nawiązywane były przez niego przez okres kilku dni głównie wieczorową porą. W dniu poprzedzającym złożenie zawiadomienia, pokrzywdzona stwierdziła, że w jej części mieszkalnej na przemian włącza się i wyłącza oświetlenie, ww. udała się do zajmowanej przez B B części domu, w której znajdowała się tablica bezpieczników, wtedy to została słownie zaatakowana przez B B, który wyzywał ją słowami obelżywymi. Pokrzywdzona z obawy przez ww. wycofała się do swojej części mieszkalnej. W dniu następnym pokrzywdzona poza brakiem prądu stwierdziła, że został również zamknięty dopływ bieżącej wody. Nie podjęła próby rozmowy z B B z uwagi na obawę. W treści notatki urzędowej z dnia 25 listopada 2016 r. dot. podjętej ze zgłoszenia A B B (załączonej do akt sprawy) znajdują się informacje podane przez zawiadamiającą w złożonych zeznaniach a będące w trakcie prowadzonej interwencji dzieci zawiadamiającej oświadczyły policjantom, że w przeszłości B B odgrażał się A B B pozbawieniem życia. Interweniujący policjanci nie przeprowadzili rozmowy z B B z uwagi na fakt, że nikt nie otwierał drzwi, z jego części mieszkalnej nie były słyszalne jakiegokolwiek odgłosy.

W dniu 23 grudnia 2016 r. A B B w trakcie rozmowy z referentem postępowania oświadczyła, że ze strony B B brak jest eskalacji negatywnych zachowań, jak nadto stwierdziła, w ostatnim okresie robiła mu zakupy z uwagi na jego zły stan zdrowia. W dniu 27 grudnia 2016 r. została wydana decyzja o odmowie wszczęcia dochodzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. wobec braku ustawowych znamion przestępstwa uznając, że zachowanie B B nie nosiło znamion czynu z art. 190a § 1 k.k. co prawda było uciążliwe jednak wynikające ze złośliwości ww. Decyzja j/w za sygn. akt 2 Ds. 803/16 została zatwierdzona przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w K w dniu 29 grudnia 2016 r. i doręczona zawiadamiającej w dniu 30 stycznia 2017 r.

3. L.dz.IKR.5601.765.2016 – postępowanie sprawdzające w sprawie psychicznego znęcania się B. B. nad byłą konkubiną A. B. poprzez wyzwiska, niepokojenie, odcinanie prądu i wody, do których to zachowań dochodzi od listopada 2016 r. w m. – tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. Postępowanie zainicjowane zostało pisemnym doniesieniem Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C. z dnia 21 grudnia 2016 r., w którego treści podniesiono, że A. B. zam. w m. jest dotknięta przemocą ze strony (byłego konkubenta) B. B., który ma poniżać ww., wyzywać wulgarnie, grozić, zamykać dostęp do wody i prądu. Do owego pisma GOPS w C. załączył dokumenty w postaci niebieskiej karty. W dniu 17 stycznia 2017 r. przesłuchano D. P. Kierownika GOPS w C., która w zeznaniach wskazała na okoliczności wskazujące na długotrwały konflikt pomiędzy A. B. a B. B., jednocześnie stwierdzając, że na bazie materiałów prowadzonych w ramach grupy roboczej dot. wglądu w sytuację rodzinną brak było jednoznacznych dowodów dających przypuszczenie, że dochodzi tamże do znęcania nad A. B. W dniu 23 stycznia 2017 r. wydane zostało postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. (brak ustawowych znamion czynu zabronionego), w uzasadnieniu decyzji powołano się m.in. na obszerną dokumentację Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C. zebranej w ramach postępowania ds. przemocy w rodzinie, a zebrany w drodze czynności sprawdzających materiał dowody wskazał jedynie na istniejący pomiędzy A. i B. B. konflikt, nie dopatrzono się w tych zachowaniach znamion występkę znęcania. Decyzja j/w w dniu 25 stycznia 2017 r. za sygn. akt 2 Ds. 80/17 zatwierdzona została przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. i doręczona GOPS w C. i A. B. w dniu 30 stycznia 2017 r.

W toku wyżej wymienionego postępowania, w dniu 18 maja 2015 r. prokurator Prokuratury Rejonowej za sygn. akt 1 Ds. 2/15 zatwierdził sporządzony przez Policję akt oskarżenia w sprawie przeciwko A. B. o przestępstwo z art. 157 1 k.k. polegające na tym, że w dniu 13 listopada 2014 r. w K. spowodowała u B. B. obrażenia ciała w wyniku zadawanych mu kijem uderzeń, oraz o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w sprawie grożenia B. E. uszkodzeniem ciała.

4. L.dz.IKR.5601.241.2017 – w sprawie grózb karalnych – pozbawienia życia, kierowanych w dniu 15 kwietnia 2017 r. w miejscowości , wobec A. B., w jej miejscu zamieszkania przez byłego konkubenta B. B., które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia – tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

Zawiadomienie o przestępstwie złożone zostało w dniu 18 kwietnia 2017 r. przez A. B. Zeznała ona, że w nocy 15 kwietnia 2017 r. B. B. wszedł do zajmowanej przez zawiadamiającą części mieszkalnej budynku i zwracając się do niej słowami wulgarnymi odgrażał się domownikom pozbawieniem życia. W czasie zdarzenia w mieszkaniu miała przebywać 16-to letnia córka pokrzywdzonej W. R. wraz z narzeczonym A. K. Według relacji zawiadamiającej B. B. w trakcie wypowiedzianych słów pierwotnie trzymał drewniany kij, później w czasie awantury w ręce trzymał nóż, którym również odgrażał się.

W toku dochodzenia RSD 200/17 przesłuchano W K (poprzednio R), A K i M . S (policjanta prowadzącego interwencję w nocy 15 kwietnia 2017 r.), który zeznał, że około godz. 23:00 na interwencję (gdzie obecny był już patrol prewencji) został skierowany przez dyżurnego KP w K , na miejscu zastał A B , jej córkę W i partnera córki, z rozmowy z ww. wynikało, że zajmujący drugą część domu B B wszczął awanturę w trakcie której żądał opuszczenia domu przez partnera córki A. B , rozmówcy wspominali o wzajemnych groźbach i wyzwiskach, nie sprawiali wrażenia zdenerwowanych i wystraszonych. Policjant przeprowadził również rozmowę z B B . M S zeznał, że B B w trakcie otwierania mu drzwi trzymał w ręce kij, jak B. B stwierdził kij służy mu do blokowania drzwi, wyjaśnił policjantowi, że powodem zajścia miała być obecność partnera córki A. B czego nie akceptował żądając opuszczenia przez ww. domu z uwagi na fakt ponoszenia wszelkich opłat związanych z utrzymaniem nieruchomości. Strony konfliktu zostały pouczone.

W dniu 31 maja 2017 r. wydana została decyzją o umorzeniu dochodzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. (wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa), W orbicie przeprowadzonych w sprawie dowodów stwierdzono istnienie w rodzinie B długoletniego konfliktu, domownicy wzajemnie słownie się atakują, wyzywają.

Decyzja o umorzeniu w dniu 2 czerwca 2017 r. za sygn. akt 2 Ds. 401/2017 została zatwierdzona przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w K

5. L.dz.IKR.5601.242.2017 – postępowanie sprawdzające w sprawie kierowanych w dniu 15 kwietnia 2017 r. w wobec B B przez A B i A - K – groźb uszkodzenia ciała i pozbawienia życia, które to groźby wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę spełnienia – tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. (prowadzone równoległe z postępowaniem RSD 200/17).

Zawiadomienie o przestępstwie złożył w dniu 18 kwietnia 2017 r. B B , zeznał on, że w dniu 15 kwietnia 2017 r. do byłej konkubiny tj. A B przyjechała w odwiedziny jej córka W R wraz z nieznanym mu chłopakiem. W godzinach nocnych B. B z uwagi na dobiegające z zajmowanej przez A. B części mieszkalnej głośne hałasy udał się tamże w celu wyjaśnienia sytuacji gdyż jak stwierdził w domu przebywało jeszcze 5-cio letnie dziecko, pomiędzy stronami wywiązała się awantura, w trakcie której A K miał grozić B. B

Postępowanie zostało zakończone w dniu 22 maja 2017 r. decyzją o odmowie wszczęcia dochodzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k., postanowienie w dniu 24 maja 2017 r. za sygn. akt 2 Ds. 378/17 zatwierdził prokurator Prokuratury Rejonowej w K

6. L.dz.IKR.5601.363.2017 – postępowanie sprawdzające w sprawie znęcania się psychicznego i fizycznego B B w bliżej nieokreślonym okresie od kwietnia 2017 r. do czerwca 2017 r. w K – tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.

Zawiadomienie w powyższej sprawie pochodziło z Zespołu Interdyscyplinarnego do Spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w K

W toku czynności rozpytano A B, która oświadczyła, że po incydencie z miesiąca kwiecień 2017 r. wyprowadziła się ze wspólnie zajmowanego z B. B. budynku, obecnie przebywa na terenie m. K., B. B. telefonicznie kontaktuje się z ww. w trakcie rozmów ma kierować groźby karalne, w toku czynności nie dopatrzono się w zachowaniu B. B. wypełnienia znamion występków znęcania (strony wspólnie nie zamieszkują, brak stosunku zależności), A. B. odmówiła udziału w czynności procesowej, nie złożyła wniosku o ściganie ta okoliczność była podstawą wydania decyzji o odmowie wszczęcia dochodzenia, postanowienie za sygn. akt 2 Ds. 422/17 w dniu 31 lipca 2017 r. zatwierdził prokurator Prokuratury Rejonowej w K.

7. L.dz.IKR.5601.527.2017 – postępowanie sprawdzające w sprawie zniszczenia drzwi, do jakiego miało dojść w dniu 24 sierpnia 2017 r. w przy ul., oraz naruszenia w tym samym miejscu i czasie miru domowego, oraz naruszenia nietykalności cielesnej B. B. – tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k., o przestępstwo z art. 193 k.k. i o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k.

W dniu 8 września 2017 r. do Prokuratury Rejonowej w K. wpłynęło pochodzące z Kancelarii Adwokackiej J. T. G. – pełnomocnika B. B. (matki B. B.) zawiadomienie traktujące o tym, że w dniu 24 sierpnia 2017 r. A. B. kopnięciem wyważyła drzwi do części mieszkalnej zajmowanej przez B. B., po czym wtargnęła do wnętrza i kierowała wulgaryzmy w stronę będącym tam B. B. i jej męża A., następnie rzuciła się na B. B. i pogryzła ją, wskutek czego wymieniona doznała obrażeń w postaci rany kłusanej na rękę prawej. W sprawie przesłuchano B. B., ustalono, że jest ona współwłaścicielem (z A. B.) budynku. W roku 2014 budynek został podzielony na dwie części mieszkalne, część mieszkalna B. B. użytkuje B. B. W dniu zdarzenia B. B. na prośbę B. B. z uwagi na jego pobyt w szpitalu w K. (bdb) sprawowała opiekę nad wnukiem S., w czasie tej obecności pojawiła się A. B., która wyważyła drzwi prowadzące do części mieszkalnej B. B. wdarła się do wnętrza i wywołała awanturę, w trakcie której ugryzła B. B. Nie złożyła ona wniosku o ściganie karne A. B. za uszkodzone drzwi.

W dniu 20 października 2017 r. za sygn. akt 2 Ds. 677/17 prokurator Prokuratury Rejonowej w K. wydał postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia. W zakresie występków z art. 288 § 1 k.k. wobec braku wniosku o ściganie, w zakresie art. 193 k.k. wobec braku znamion przestępstwa (brak formalnego zapisu w kwestii podziału pomieszczeń, podział umowny) w zakresie naruszenia czynu z art. 217 § 1 k.k. odesłanie na drogę prywatnie skargową (brak interesu społecznego przemawiającego za ściganie z urzędu).

8. L.dz. IKR.5601.882.2014 (RSD 882/18) – w sprawie:

I. Psychicznego i fizycznego znęcania się B. B. w okresie od stycznia 2012 r. do dnia 22 listopada 2013 r. nad konkubiną A. B. oraz jej córką W. R. w ten sposób, że podczas wszczynanych przez siebie awantur wyzywał je słowami wulgarnymi i obelżywymi, poniżał, groził pozbawieniem życia oraz naruszał nietykalność cielesną A. B. poprzez jej popychanie, szarpanie za ubranie, bicie dłońmi po głowie i plecach, a w stosunku do W. R. szarpanie za ubranie, biciem pięściami po głowie i pasem po ciele – tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.

II. Psychicznego i fizycznego znęcania się B. B. w okresie od 26 kwietnia 2014 r. do dnia 8 maja 2014 r. nad konkubina A. B. oraz jej córką W. R. w ten sposób, że podczas wszczynanych przez siebie awantur wyzywał je słowami wulgarnymi i obelżywymi, poniżał, zastraszał, groził pozbawieniem życia, krytykował oraz naruszał nietykalność cielesną W. R. poprzez jej popychanie, uderzanie w twarz i głowę oraz ciągnięcie za włosy, a w stosunku do A. B. popychaniem, szarpaniem za ubranie – tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.

Zawiadomienie o przestępstwie (dot. pkt. I) w dniu 8 maja 2014 r. złożyła A. B. Dochodzenie (RSD 882/14) w powyższej sprawie wszczęto w dniu 7 czerwca 2014 r. Postępowanie poprzedzone zostało czynnościami sprawdzającymi, w ramach których uzupełniająco przesłuchano zawiadamiającą, pozyskano materiały dot. wniosków, decyzji o ustanowienie opieki nad dziećmi stron. Z uwagi na to, że zawiadomienie o przestępstwie obejmowało również zdarzenia będące przedmiotem prawomocnie umorzono dnia 21 marca 2014 r. dochodzenia (RSD 813/14, 2 ds. 26/14 – opisanego w pkt. II), w toku którego A. B. skorzystała z przysługującego jej prawa do odmowy składania zeznań prokurator celem weryfikacji okoliczności powołanych przez zawiadamiającą, prokurator postanowieniem z dnia 1 lipca 2014 r. zadecydował o podjęciu tej sprawy na nowo i włączeniu do akt RSD 882/14. W toku dochodzenia w charakterze podejrzanego o opisane wyżej występki przesłuchano B. B. (na dzień 13 sierpnia 2014 r. nie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym), do których to ww. nie przyznał się, negując fakt znęcania się nad konkubina i jej córką, przyznał, że w miejscu zamieszkania dochodzi do częstych awantur, wzajemnych wyzwisk, negował stosowanie przemocy, wskazał nadto, że awantury te były one prowokowane przez A. B. B. podejrzanym podał również, że do awantur dochodziło z powodu nadużywania przez konkubina alkoholu.

W sprawie przesłuchano kilkunastu świadków, żaden z nich (z wyjątkiem G. W. – matki A. B., która słyszała wyzwiska podejrzanego wobec W. R.) nie był bezpośrednim świadkiem zdarzeń opisywanych przez pokrzywdzone, W. R. była dwukrotnie przesłuchiwana w charakterze świadka (z udziałem biegłego psychologa) opisując w sposób rozbieżny relacje z matką, B. B. oraz ich wzajemne stosunki (biegli mieli zastrzeżenia co do rzetelności przekazu, wskazując na predyspozycje do konfabulacji i podatność na sugestie), natomiast pozostali świadkowie przekazywali relacje znane im z opowiadań A. B. Pokrzywdzona A. B. korzystała z pomocy Specjalistycznego Ośrodka Wsparcia dla Ofiar Przemocy w Rodzinie w K., wdrożona była również procedura Niebieskiej Karty, w konsekwencji zakończono ww. procedurę z uwagi na powrót A. B. do partnera.

Kolejne nieporozumienia pomiędzy stronami związane były z przebiegiem postępowania przed Sądem Rodzinnym, gdzie jak ustalono, w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich Sądu Rejonowego w K. toczyło się postępowanie z wniosku A. B. o ustalenie miejsca pobytu małoletnich dzieci pochodzących ze związku z B. B. oraz o orzeczenie zakazu zbliżania się ww. do pokrzywdzonej i wspólnych dzieci. Nadto Sąd z urzędu wszczął postępowanie o ograniczenie władzy rodzicielskiej A. B. i B. B. oraz o ustanowienie kuratora sądowego dla W. R.

Wnioski złożone przez A B zostały przez nią ostatecznie wycofane wnioskiem z dnia 10 stycznia 2014 r. wobec porozumienia z konkubentem i rozpoczęcia terapii rodzinnej (postanowienie SR K z dnia 15 stycznia 2014 r. sygn. akt III Nsm 20/14 umarzające postępowanie w sprawie), zaś wspólny dla stron pełnomocnik złożył w dniu 10 marca 2014 r. w ich imieniu wnioski o umorzenie postępowania o ograniczenie władzy rodzicielskiej uzasadniając go m.in. istnieniem pomiędzy uczestnikami postępowania pozytywnych więzi emocjonalnych.

Postępowanie RSD 882/14 zostało umorzone w dniu 9 października 2014 r. (sygn. akt 2 Ds. 394/14) wobec braku znamion przestępstwa (art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k.). W uzasadnieniu decyzji powołano się na zebrane w sprawie dowody tj. szereg czynności procesowych tj. dowodów osobowych i rzeczowych. Całokształt materiału dowodowego warunkował decyzją o umorzeniu dochodzenia, gdyż jak ustalono relacja stron nosi cechy konfliktu wynikającego z różnic poglądowych, metod wychowawczych dzieci, wzajemnymi oczekiwaniami i wymaganiami od partnera życiowego, reakcjami na bieżące problemy. Postępowanie nie wykazało, aby relacja A B i W R z B B nosiła cechy typowe dla przestępstwa znęcania tj. relacja „ofiary” i „oprawcy”.

W zakresie interwencji opisanej przez A D (wcześniej A B) informuję, iż policjanci podjęli w jej miejscu zamieszkania interwencję, która miała następujący przebieg.

W dniu 14 kwietnia 2017 roku około godziny 23:16 z polecenia dyżurnego Komisariatu Policji w K patrol interwencyjny udał się do miejscowości ul. , gdzie miało dojść do awantury pomiędzy konkubinią a konkubentem który miał biegać z nożem. Zgłoszenie pochodziło od kobiety, która przedstawiła się jako babcia osoby zgłaszającej i nie było jej w chwili zgłoszenia pod adresem interwencji.

Na miejscu zastano A B , jej córkę W oraz jej narzeczonego A K . W/w oświadczyli, że byli konkubent matki, który mieszka razem z nimi wszczął awanturę, w trakcie której miał grozić zgłaszającej, jej córce oraz jej chłopakowi którego chciał wygonić z domu. A B oświadczyła, że awanturnik jest osobą niebezpieczną - ok. 2 tygodnie wcześniej Policja zabrała mu broń. Jest zamknięty w drugiej części domu z 5 letnim synem. Dodała, że B jest osobą niepełnosprawną, poruszającą się o kulach i choruje na hemofilię. Przekazano informację dyżurnemu, który na miejsce skierował patrol kryminalny. Policjanci Referatu Kryminalnego KP znając sytuację w w/w rodzinie porozmawiali z B B , która wpuścił do swojego pokoju. W/w oświadczył, że kłótnia dotyczyła chłopaka jego pasierbicy, którego obecności nie życzy sobie i nie toleruje w swoim domu. Doszło do awantury słownej, wyzwisk, w trakcie której żądał on opuszczenia jego domu przez A K . Podczas całej interwencji nikt z domowników nie wspominał o użyciu noża przez B B , jak to było podane w zgłoszeniu. Żadna przemoc fizyczna nie miała miejsca.

Osoby pouczone o możliwości złożenia zawiadomienia dot. gróźb karalnych, ponadto założono „NK” (Niebieską Kartę), która jak ustalono była już prowadzona w rodzinie. B. B zobowiązał się nie kontaktować z domownikami, aby nie dochodziło do kłótni. Oświadczył, że jest na tyle niepełnosprawny, że sam woli nie wdawać się już w konflikty i chce mieć po prostu spokój, kiedy wychodzi ze szpitala do domu. Strony pouczone i na tym interwencja zakończyła się. B B oraz A B zostali przebadani na zawartość alkoholu z wynikiem 0,00 mg/L.

Jeśli chodzi o stan zdrowia B B to był on przedmiotem wielokrotnych rozstrzygnięć sądowych w sprawach toczonych od 2003 r. Zarówno prokuratura jak i obrońcy powoływali wielu biegłych z zakresu medycyny sądowej, których opinie były często sprzeczne ze sobą (Postanowienie Sądu Apelacyjnego w K z dnia 31.10.2012 r. Sygn. akt II AKp 54/12). Funkcjonariusze Policji nie są upoważnieni do oceny, czy B B jest w stanie odbyć zasądzone wyroki w postaci kary pozbawienia wolności. Funkcjonariusze Wydziału Kryminalnego KWP w O , którzy w ramach prowadzonych czynności ochronnych mieli z nim kontakt, mogą jedynie stwierdzić, że poruszał się on o lasce i nie miał trudności w pokonaniu krótkiego dystansu. Nie zauważyli, aby był sparaliżowany lub niezdolny do samodzielnego przemieszczania się.

Analizując materiały będące w dyspozycji KWP w O , można wnioskować, że pomiędzy byłym małżeństwem, A i B (od 04.12.2017 r. zmienione nazwisko na D) i B B , istnieje długotrwały konflikt podsycany faktem, że obie strony do niedawna mieszkały w jednym budynku podzielonym w wyniku rozwodu, który miał miejsce 02.12.2016 r. Wspólne przebywanie na ograniczonej przestrzeni osób, które były w trakcie postępowania rozwodowego, a następnie prowadziły spór sądowy o opiekę nad dwójką dzieci (F ur. 2010 r. i S ur. 2011 r.), powodowało wiele sytuacji konfliktowych, których efektem było zgłaszanie na Policję gróźb karalnych, uporczywego nękania, uszkodzenia mienia, znęcania się czy spowodowania uszczerbku na zdrowiu. Czynności te kończyły się na etapie postępowania sprawdzającego odmową wszczęcia dochodzenia lub po jego wszczęciu umorzeniem wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa. Wszelkie czynności prowadzone były pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w K , a wydawane postanowienia zatwierdzane przez prokuratora. Należy przy tym podkreślić, że w roli zawiadamiających o popełnieniu przestępstwa występowały obie strony konfliktu i nie może być mowy o jakiegokolwiek stronniczości ze strony Policji.

Prowadzone przez funkcjonariuszy Wydziału Kryminalnego KWP w O czynności operacyjne nie potwierdziły istnienia realnego zagrożenia dla życia lub zdrowia A D ze strony jej byłego męża. Czynności ochronne ukierunkowane były w głównej mierze na zagrożenie nietykalności M , W , które ostatecznie nie zostało potwierdzone. A D nie mieszka już na jednej posesji ze swoim byłym mężem i spodziewać się można, że dzięki temu sytuacje, jakie miały miejsce w przeszłości już się nie powtórzą.

Z powołaniem

insp. Jarosław Kaleta

Sporz. w 2 egz.
egz. nr 1 – adresat
egz. nr 2 – a/a
kom. P. Podgórski